

Sofija Veljković Nikolić, rođena u Požarevcu 15.12.1947 god. gde je završila gimnaziju. Studije na Filološkom fakultetu završila je u Beogradu na grupi za nemački jezik i književnost. Radila je kao inokorespondent, prevodilac i prosvetni radnik. Član je Geteovog društva u Beogradu.

Pisanjem se bavi od svoje rane mladosti a ta ljubav aktivno ispunjava njen život i danas, kao i pedagoški rad.

Vid njenog književnog izraza je poezija, rimovani stih, kratka priča, esej. Veoma rado prevodi poetske ili prozne radove kada se za to ukaže prilika.

Udata je i ima dvoje odrasle dece.

sofijaveljkovic@gmail.com

BAT SRCA

Naidje period kada samo bleneš i upijaš ono što ti oko vidi.

Nisi u stanju da sakupis žubore sopstvenih izvora,

Šapat svoje duše i bat srca koje

Od radosti samo kuca, kuca, kuca...

Čeka pretvorivši se u okretanje sata,

Smenjivanje dana i noći...

O Bože , hvala ti

Snage mi daj,

Sreću da usmerim u racio

Da otkrijem pokrivač godina

Da udahnem snagu proleća

I napunim raširene ruke

Darom koji si mi dao

Sačuvaj ga

Da Sunce zasija kao

da mesec i nije sakrivao

Ono što nam život životom čini...

Sunce!!!

2 april 2015

VEČE U KNJIŽEVNOM KLUBU "BRANIČEVO"

25.3.2015. 9:05

Tek što su se završile vesti.

Oko mene svega što me čini celom – mnogo listova i podvučenih tekstova, zabeleženih misli velikih ljudi, biografije koje čitam selektivno, obavezni pravopisni i gramatički priručnici... nekoliko mailova koje upotrebim ne tako često ali – neka su tu.

Tv je uključen. Menjam programe prema minutaži – daljinac je ispred leve ruke. Desno je čaj na radijatoru gde još uvek može zadržati potrebnu toplotu.

Kafa na dohvat desne ruke ... Jesu li to dopune i jesu li te dopune prirodne, dovoljne i neophodne da nadjem mir, spokoj i podmirim potrebu da govorim a više od toga – da slušam.

Koliko sinoć, ravno pre dvanaest sati, razišlo se malo, slatko društvo, kao da je birano po različitosti, po snazi i lepoti duha, po energiji koju su jedni sabijali u svoje okvire da ne iskoči ne kontrolisano a da se ipak izlije...

A onda smo uživali: dve odlične pesme sentimentalne i pametne, lepe i odmerene Tanje Adamović, pročitane u maniru njenog karaktera – smirenog a snažnog.

Priča gospodina Feldića koja nas je podsetila, hvala mu, na strašni dan kada nas je pre šesnaest godina „Milosrdni andjeo“ NATO ALIJANSE darovao bombama. No nije bilo podataka u toj priči. Samo satirično opštenje sa nalogodavcem da se „spase“??? ko? Kako? Hiljadama tona osiromašenog uranijuma prosutog po plodnoj zemlji naših predaka, a sada toliko bolesti onih koji se rodiše posle „SVEGA“, koji se radjaju sada, nedužni kao i oni poginuli, nedužni kao i oni nastradali, kao i oni zasuti i posuti i poprašeni i gadjani, kolateralni, kao svi mi koji gazimo ovom našom zemljom natopljenom krvlju srpskog seljaka, studenata, lekara i medicinskih sestara... boraca i branilaca... i nesrećnika koji su bili tamo gde nije trebalo da budu baš tada kada je „andjeo“, oprosti mi Gospode sto skrnavam ponavljanjem, zlom gadjao „objekte“ gde „nije bilo ljudi“, zamislite - pijace i autobuse, vozove i puteve, mostove i bolnice, škole i kasarne. Narod se sklanjao a ONI su tragali za tim skloništima.

Tresu mi se ruke...

Moj sin i njegova dva druga krenuli su tada za Beograd, a tek što su "vlasnici naših života" najavili prve bombe. Drhtala sam kao prut govoreći: "ne idite" no mladost

se smejala. Njih trojica krenuli su kolima noseći šerpice pune hrane, za nedelju dana, spremile majke... Koliko su stigli Rale i Zoran na Voždovac i smestili svoje zalihe u mali zamrzivač usamljene, uplašene, ostavljene starice, Marjan je već parkirao auto ispred kuće svoje tetke na Bežanijskoj Kosi.

Počele su najave u koliko sati i koji gradovi će biti "darovani"...

„Dodjite odmah kod mene“ pozivao je Marjan... Tu noć su proveli u podrumu dok se celo brdo treslo, zidovi, tlo je podrhtavalo... njihova mlada tela i nevina srca tresla su se od straha, detonacija, same pomisli šta i ko to radi... i zbog čega???

Koliko sutra pokupili su svoje skromne studentske stvarčice i vratili se kućama.

– Celi dan je cela Srbija bila u znaku brojki, polaganja venaca, suza, pitanja bez odgovora na čin bez odgovornosti, kolateralnih šteta... Sram ih bilo, kako može ljudski život biti kolateralna šteta, kako može nevino dete u svom domu, u oazi roditeljskog krila, u skrivenom delu svoga stana, biti pogodjeno i odneto na nebo, o tuge i žalosti...

Sve vreme prolaze mi ispred očiju slike sećanja – dim, razrušena prelepa zgrada Generalštaba, ponos Beograda, a u tom dimu i prašini jauci, otkinute noge, krv na sve strane, pometnja, vriska, poginuli ljudi u tihoj šetnji širokim trotoarom velikog bulevara – išli su svojim kućama... i ...čekanje da stignu kola hitne pomoći najavljujući se sirenama spasa. One koje su najavljuvale nalet „milosrdnog anđjela“ nagonile su nedužne ljude u zbeg, u podrum, u kretanje misli – pa neka, neka se desi – nije se imalo kud... i desilo se!

Reč je preuzela Svetlana Mihajlović. Pročitaće odlomak iz svoje priče koja je objavljena među deset najboljih priča u 2014 godini. „VRG“, slatka priča, stvarnosti i mašte. Na izvanredan način Svetlana je spojila trenutak sadašnji u razgovoru sa pokojnom bakom koja ju je pohodila povremenim posetama i pomagala da razreši životne zagonetke i česte trenutke kada nismo spremni da odgovorimo pitanjima koja sami sebi postavljamo. Priča napisana finim i jasnim jezikom, interesantnim razvojem događaja i naravno, puna naravoučenija koja nose iskustva prošlosti primenjena u stvarnom životu. Porodična ljubav, tradicija, duhovito i veoma zanimljivo prikazano. Priča koju treba svakako pročitati.

A onda Rada Pejić sa svojom pričom, koju je pročitala polako, jasno, satirično – političari na sceni, u smešnoj, vrlo često ponavljanoj situaciji odavanja počasti, ni oni sami ne znaju kome. Ko se nadje po strani i svesno posmatra ne učestvujući u tome, sagledava svu tu neprirodnu situaciju koje „glumci“ nisu ni svesni.

Preko puta je sedeo Mile Lazarević, naš nagradjeni i priznati aforističar, tiho posmatrajući pažnjom iskusnog pisca, novinara, upijajući svaki mig „glumaca na maloj sceni odabrane družine“. Novi aforizmi će sigurno poteći i sa ovog mesta, jer pisci nikada ne miruju.

Do njega, naš predsednik Kluba književnika Braničevo, gospodin Aleksandar Lukić, slušao je, posmatrao i blisko komentarisao predloge, radovao se atmosferi prisutnih i govorio o realnim aktivnostima ovoga kluba koje predstoje u narednom periodu. Pun volje, iskustva, vrstan pesnik i dugogodišnji pregalac u kulturnom životu našega grada, tačnije – aktivnog postojanja i trajanja ovog Centra gde se stvaraju, odvijaju i razvejavaju različite i brojne, moram ponoviti – aktivnosti, završene i usavršene pretstave i festivali – celokupan sadržaj jedne ovakve kuće.

Slušali smo ga pažljivo, dodavali po nešto, usaglašavali se i ... fino razišli noseći sa sobom datum ponovnog susreta i ideju o kojoj bi trebalo da se pozabavimo u medjuvremenu. Nedostajao nam je samo po koji snimak – svedočanstvo ovog finog i plodnog druženja.

Diskretno nasmejana sedela sam nasuprot pobednika rukovodioca, pored iskustva i mladosti, ostrog jezika i slobode... jednom rečju – divan osećaj, provod kakvom se nisam nadala, ispunjeno vreme kvalitetom stvaralaštva, druženja, pristojnosti i tolerancije i nadasve kolektivne volje da ova institucija zaživi punim plućima i kapacitetom koji obećava.

Posetite našu veb stranicu i osvedočite se lično ne štedeći ni pohvale ni kritike.

Hvala!

U Požarevcu, 25.3.2015.

Sofija Veljković Nikolić

U NEKOM ČASU

U nekom času, u nekom trenu,
Tuga me stiže i suza prenu,
Ništa me neće, ništa ne ide,
Kilogram suza i još pet pride...
Trudim se, mučim, hrabrosti učim
Praštam i molim oproštaj meni...
Valjda to dođe da se izmučim
Slomljena srca i okom snenim...

KAD OTKINEM SAN OD JAVE

Kad otkinem san od jave
prijatelje sretnem prave,
poželim im dobra jutra
uspeh danas
podvig sutra
i meni je snaga jača
stvaraoca
navijača...
Kad udahnem resku zoru,
i zumbulu na prozoru
osmehnem se, iz dna srca,
koje čujem kako kuca...
dodam malo dobre volje
srce moje, biće bolje,
već sam jača,
već sam jača...
vraćam suze
u bočice
i u kutke bića svoga...
svaka suza priča neka
tu,
sa dlana,
iz daleka...

HEDA GABLER I NATAŠA
NINKOVIĆ

-POSLE PRETSTAVE-

5.4.11 - 08,43

Nisam verovala
Da uspavanka će mi pokretne slike biti...
Ni da će me daljinac u noći zagrliti...
Nit da će mi zorom slova oko otvoriti...
Na drugo žmurim,
Gledam,
Zurim...
Haljina njena leluja,
A osmeh se odvojio...
I sam se smeje ...svuda...
Svakome u lice...
Iza leđa ...
Iza leđa njena maska spada,
Samo za tren, dok ne postane njen...
Mač i oštrica sujete njene,
Nije lepota u stasu samo
U glasu umilni zvuci kao lišće
Lelujavo I mamljivo
I oholo – kao oluja kad ga pokrene
Divna je...
Ne prelomi se kako se žene lome...
Ne presavi se kako se ženke saviju,
Ne obmota se kako se žene obaviju
Oko stabla muškoga,
Oko njihovog glasa
Oko Pogleda,
Oko moći i stasa koji savladava kao oluja...
Oko moći...
Oko moći bi se savila , možda...
No ni to nije ...
Ne zna ...il' neće ...il' ne može...
Voli sebe, o pošasti!!!
Voli sebe više od sebe, zato se čuva...
Ni pred kim se ne izuva
Da nožice, mala stopala međ njegove ruke upadnu
Ne, ona bi cipelom I čizmom, a da ne primete...
Da ne znaju I ne osete da je to ona...
Ona – kako joj je ime???
Zavist?!?
Možda se tako zove...
Il sujeta - To je
Ponos možda?
Ne znam...

Uspela si i mene zavesti...
Muk.....
Ni aplauz čak...
Ne osećamo vreme...
Gledamo...
Ni pokret...
Ni telefon, mobilni, zamislite
Čak ni to!!!
Igraju se svetla;
Prate njen osmeh i masku koja traga...
Sastaju se najzad i opet postaju lice
Hede Gabler il Nataše, glumice
Poklanjam se.
Ibzeniu,
Poloniše se i poklanjaju se
I poklanjamo se ...
Poklanjaće se ...
Poklanjam se,
Nataši

Tako si lako iznela ...
Igru senki...
Igru senke zamutnice,
Zavodnice...
Ljubomore ...
Crno – belo....
Samo je crno i belo;
Ostalo je nevidljivo – skoro!
Poklanjam se...
Nekako, svi su ti
Dodavali ispuštene konce,
Da ih upleteš oko njih samih...
Ko je primetio Teu
I njenu skromnu,
lepu haljinu na vitkom telu i mučnoj duši
Jer je ...uvukla se u tuđe...
Ni sama ne zna...
Ona ne zna!
Sem da treba da sačuva njega,
Za sebe...
Da,
Različita su davanja
A ona se neda!
Samo vuče svojim osmehom
I lelujavom senkom, nečega...
I pogledom upletenim u trepavice
I zaleđeno lice u pozi...HOĆU!
Ostali su samo hladni metali...OTAC;
Kao sena –opsena je njena

Moć!!!
Kad nemam ja ne možeš ni ti...
Poklanjam se
Nataša,
Tebi...I igri tvojoj- crnog labuda...

KUD
16.2.2013
Kud
Smekšati
Ne mogadne...
O Otvrdla.
Ogrubela
Otupela
Od
Jarosti
I Sujete...
Dva sokola
Ostavila
Gnezdo prazno..
Pa
Zagrebla
Gle
U nedra
Zavirila...
Sebe
Samu
Zapitala
Zar
Još
Duše
Preostade
Ja ne dade..
Aoj , jade
Aoj,
Jade...
Usud, Mati,
Šta ti
Drugo
Preostade,
Sada
Pati...
Ako znadeš, jošte nekom šta da dadeš
Podaj Mati, jer što ode, za Vek ode,
Neće Nikad da se vrati,
Sem da Duša pamuk meki
Ne postane
O može li
Po pokaju

Čovek isti da ostane
Ili Bolji...
Jašta Bolji...
Po Božijoj
To je volji
A ti srce
Prepolovi

KORACI

Neki drugi bat
Dobuje mojim olukom
Histeričan cvrkut
Zbor vrabaca na susednoj krošnji
O čemu li čavrljaju,
Tako glasno
prelamajuće,
različito
A u saglasju...
Ne, nije kiša.
Ona udara,
Razbija,
Lije,
Podliva i sliva se u
Silu i snagu
Da usreći
I unesreći
Bujica odnese
Dva anđela.
Muk!
Mutna voda boja tuge
Ispod kompjuterskog stola
Ulazi svet u moju kuću
Ulaze ljudi nevidljivi,
Bez glasa
A glasni
Svetlucave lampice
Hod mojih prijatelja
Jedan po jedan,
Pričamo ćuteći
Ćutimo govoreći
Čaj i nekoliko pari naočara
Čekaju svoj red
Rukopis proteklih godina,
Molitvi, radosti i suza.
Misli Znamenitih SRBA,

RAZBIŠE SE MISLI

4.3.14.

Razbiše se misli kao meteor u svemiru
Svaki komad svoj put traži
a čovek tvrd, glava - nit može,
nit dozvolu pruža.
Ispod grudi Ćule,
ono staro,
teško, topovsko,
sa bojišta
gde se branila gruda i čast,
Ćule, čas visi, čas srce pritiska...
Kuda bi?
Šta je čovek?
Ljuštura što dušu nosi,
Što, dok može..
dok može,
prkosi,
kad se već
ne ponosi!

LJUBAVI MOJA

Ljubavi moja
Pa neko je morao da me rodi,
jedina moja,
Zar bih te voleo
ljubavi,
ovom silinom
da nisam voljen
od mikrona,
od prvog postanka
od prvog pokreta
od prvog pogleda
od prvog gukanja
i koraka,
voljena,
od prvih reči i osmeha,
Da nisam voljen
u svakom dahu,
postojan
i svakom otkucaju srca,
i sada
svetlosti moja ,
da nisam napajan
sa večnog izvora
koji je nekad gejzir,

vulkan ponekad,
al UVEK ljubav,
koja me poji,
i danas,
dok postoji,
svitanje moje,
Kad Bog podari
utrobu tvoju
znaćeš,
a Bog će dati,
da niko ne voli
kao što voli
MATI!
Onda ću ,
zoro moja
i danu što mi svetliš,
lučo u mraku,
i snago kad posustanem,
radosti
i kad legnem
i ustanem,
vilinska koso moja,
jabuko rumena,
dunjo mirisna,
željo večita,
onda ću
sreću još
uvećati
srećom tvojom,
srećo moja,
jer ćeš znati
jer ćeš biti
jer će Bog dati
jer ćeć voleti
samo
kako voli
MATI!!!
Tvoja ljubav

BULKE

Sve vreme tražim
One pokošene bulke...
Crvene kao život,
Nevine kao deca
I krhke kao ljutav...
Tu su?!
Ah koje radosti...

ZMIJSKE VODE

Kad ćutim, to trud je laž da progutam !
A potom spoznaja gde se
zmijske vode ulivaju!
Šećerna pena, ponuđena,
Tu, na izvoru otrova
Kako bi brže i žešće
zalila gorkim gutljajima
Saglasja.
Bogu hvala ,
još vidim,
još čujem,
još prepoznajem,
Praštam
Volim,
Gresi naši, Gospode ,
nek oprošteni budu!
Međ nama
bezgrešnih nema!
Ne, neću piti,
Neću gaziti...
Prosuš teskobu
Da se i drugi pronađu
Bačeni, zatečeni, označeni
u beznađu...
Bog nas darova Svetu ovom!
On će nas i uzeti
kad vreme dođe!
Podigni glavu
i pusti bat srca tvoga
nek se čuje,
Čoveče!
Sunovrat sunovratu!
Ljubav ljubavi!
Istina Istini!
Amin!

MUDROST

Kad pomislite da ste mudriji od starosti,
I izričete reči gadosti,
Poruge i podsmeha,
Dok se smijuljite licemerno
Pognute glave i kosog pogleda

Misleći da sijate,
Smernog izgleda,
Postavljate pitanja, za naivne zamke
Jer vreme vas još pregazilo nije
Ne vidite da sebi podmećete mamke!
Mudrost,
Mudrost se u iskustvu krije...
Ne sejte podlost na putanje svoje,
Ti putevi u nečovečnost vode,
To nije hrabrost i izraz slobode
Zla zrno tvoga srca to je.
O kako je lepo kad veliki jesi
Dok ponosno gaziš utabane staze
Velikana tragom iskustvom što gaze,
Znaćeš i ko si, sigurno i gde si.
Isto te čeka kad godine legnu
Na pleća tvoja mudrost donoseći,
Kad saznaš da ćutnja teža je od reči,
O mladosti, nedaj da te strasti stegnu.
Oprošteno sve je, jer godine znaju
Pozornicu tvoju što neznanje bira,
Upitah se za čas - zašto mene dira,
Zašto one što joj krov i ljubav daju.
Al i to će proći, život dalje ide,
Hteli il ne hteli, svoje donoseći,
Svi činimo grehe često ne hoteći,
To su samo reči koje se ne vide...
Ah kako su vidne, srcu brazde režu,
Duši uzdah kida za sitnicu neku,
Naučićeš većma oprostiti čoveku,
Vreme mudrost nosi, sve težu i težu.
Koji oprost, pitaš sebe u neznanju
Zalutala mladost ljubomorom slepa,
"Zar nije dovoljno to što jesam lepa?"
Ti zavidi tuđem duhovnom imanju
I opet ti šaljem ne rečene priče
Ćutanjem što kašu više nego slova,
Oprost, pomirenje, nek beseda ova
obriše sve slutnje što na pakost liče.
Ostani u zdravlju, nek te sreća prati,
Nauči da ceniš ljubav koju primaš,
I ti pruži dobro, zasigurno imaš
Jer kada ga daješ, dobro se i vrati.